

Arrest

nr. 158 803 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest nr. 153 622 van 30 september 2015, waarbij de debatten heropend worden en de partijen opnieuw opgeroepen worden om te verschijnen ter terechtzitting van 12 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KAIRET, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 december 2014 dienen de verzoekende partijen en hun twee minderjarige kinderen in België een asielaanvraag in.

1.2 Na consultatie van de visadatabank op 22 december 2014 blijkt dat aan de verzoekende partijen door Frankrijk een visum kort verblijf (type C) werd verleend.

1.3 Op 9 februari 2015 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 12.2. van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening). Op 3 april 2015 voor de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen en op 8 april 2015 voor de eerste verzoekende partij stemmen de Franse autoriteiten op grond van artikel 12.2. van de Dublin-III-Verordening in met de overname.

1.4 Op 8 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5 Op 8 mei 2015 neemt de gemachtigde ook ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*).

2.2 De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat Frankrijk op 3 april 2015 respectievelijk 8 april 2015 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de tweede verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen respectievelijk de eerste verzoekende partij.

Vervolgens dient echter rekening te worden gehouden met artikel 29 van de Dublin-III-Verordening, dat luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft. (...)

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht

wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt. (...)”

In casu dient te worden vastgesteld dat de overdracht van de verzoekende partijen op de datum van de terechtzitting, met name 12 november 2015, nog steeds niet heeft plaatsgevonden. De verzoekende partijen werden zodoende niet binnen de voorziene zes maanden na de aanvaarding overgedragen aan Frankrijk, zodat krachtens artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening België in beginsel verantwoordelijk wordt voor de behandeling van de asielaanvraag.

Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen aan dat België bevoegd is geworden en dat hun dossier wordt behandeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waardoor zij menen dat de zaak zonder voorwerp is geworden. De verwerende partij stelt dat er geen belang meer is.

Daar waar de verzoekende partijen zonder meer voorhouden dat voorliggend beroep zonder voorwerp is geworden, dient te worden vastgesteld dat zij nalaten aan te geven op grond waarvan zij menen dat dit het geval is. Hoe dan ook dient echter te worden vastgesteld dat niet kan betwist worden dat de verzoekende partijen thans geen belang meer hebben bij het aanvechten van de bestreden beslissingen. Gezien immers vaststaat dat de Belgische overheden thans verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvragen – gelet op het feit dat niet betwist wordt dat deze aanvragen ondertussen reeds worden behandeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen –, is er geen risico meer op een uitvoering van de bestreden beslissingen die stellen dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissingen verbonden werd. Bovendien is de rechtstoestand van de verzoekende partijen gewijzigd, aangezien de Franse overheden niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van hun asielaanvraag, doch deze verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische overheden en de verzoekende partijen gedurende de behandeling van hun asielaanvraag in België kunnen verblijven. De bevelen om het grondgebied te verlaten vervat in de bijlages 26^{quater} van 8 mei 2015 dienen derhalve als impliciet opgeheven te worden beschouwd.

2.3 Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het beroep, bij gebrek aan het rechtens vereiste actuele belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE